

Iets met een appel en een boom?

Liefde voor auto's. Wat is dat toch? Is dat iets wat je zelf ontwikkelt? Of zijn het invloeden van buitenaf? In mijn geval kan ik met zekerheid zeggen dat het genetisch bepaald is. Al van jongs af aan deel ik mijn passie voor het glimmend staal met mijn grootste vriend: mijn vader.

Mijn herinneringen gaan terug tot begin jaren zeventig. De weekenden op een Veluwe camping. Altijd weer een spannend moment als het laatste stukje van de reis zich aandient: een stil en zanderig bospad. Hier is het waar ik voor het eerst bij mijn vader op schoot word gehesen. Ik mag met mijn kleine knuistjes dat grote stuur vasthouden, en met mijn open oogjes probeer ik de neus van de auto in het midden van het pad te houden. De twee grote veilige handen van mijn vader naast de mijne voor het geval ik iets meer afwijk dan de bedoeling is.

Maar daar bleef het niet bij. Tochtjes met de auto waren een feestje, zeker als we dat samen deden. Potvis aangespoeld bij Egmond? Kom jongen, we gaan kijken. Logeren bij Opa en Oma in Limburg? Ik breng je wel even. Niks op de TV? Kom zoon, we gaan een eindje rijden. Met de toenmalige benzineprijzen kon je nog zoiets doen.

Ook als het weer tijd werd voor een nieuwe auto trokken we er samen op uit om ons 's avonds te vergapen aan het glanzende blik in de rijkelijk verlichte showrooms. We deelden zelfs het ongeduld voor levertijden, en de slapeloze nacht voor de aflevering. Iedere keer weer. Maar niets was leuker dan te horen dat het toch echt mijn beurt was om de auto te wassen. Hij kon me geen groter plezier doen dan mij met stofzuiger en emmer met spons naar buiten te sturen. Wat overigens niet altijd even goed ging. Ik zie mezelf nog triomfantelijk een schuurspons omhoog houden en trots roepen "Kijk Pap, ik heb mooi alle muggen eraf gekregen". De beste man kon niet anders doen dan lachen als een boer met kiespijn, om vervolgens met een vermoeid gezicht de schuur in te lopen om de pot Commandant te gaan zoeken.

De tijden veranderen, mensen veranderen en autorijden is een stuk duurder geworden. Alles lijkt uitsluitend nog te draaien om een zo laag mogelijke CO2 uitstoot en fiscale bijtelling. De romantiek van het bladeren door folders is met de komst van Internet ook verleden tijd. Maar dat doet absoluut geen afbreuk aan onze gemeenschappelijke passie.

Nog steeds bezoeken we met veel enthousiasme de Auto Rai of de Autosalon van Brussel. Of we nou een andere auto

zoeken of niet. Het praten over, en beoordelen van al die nieuwe wagens, positief of niet, het is een jaarlijks uitje. Wanneer één van ons dan toch van auto wisselt, dan rijden we zo snel als we kunnen naar elkaar toe om vol trots de nieuwe bolide te laten zien. Dat ik tegenwoordig ruim 80 kilometer van mijn ouderlijk huis woon doet daar niks aan af. Na het van boven tot onder bewonderen van de nieuwe aanwinst is het uiteraard tijd voor een ritje. Die begint steevast op dezelfde manier: "Wil jij even rijden?" "Nee joh, hij is net nieuw, straks gebeurt er wat" "Nou en, hij is toch verzekerd?" "Nou vooruit dan".

Toch is er wel één verschil tussen ons. Mijn vader is absoluut merkentrouw, hij rijdt al jaren Mazda. Zijn laatste aanwinst? Een fonkelnieuwe metallic rode Mazda 3. Want, zoals hij zelf zegt, je denkt toch niet dat ik net als al mijn leeftijdsgenoten in zo'n duf klein hoog "gleufhoedenbakkie" ga rijden??? Mijn eigen merkenhistorie is echter vergelijkbaar met de diversiteit van een rommelzolder: van alles door elkaar. Groot was dan ook Pa's vreugde toen mijn langverwachte wens in vervulling ging en ik met een MX-5 kwam voorrijden. Zijn eerste kilometers achter het stuur van mijn open pretmachine zijn onbetaalbaar. Lachend van plezier, met zijn nog weinige grijze haren al wapperend achter hem aan.

Ik mag dan geen kinderen hebben om mijn passie aan over te dragen, maar het kunnen delen ervan ervaar ik minstens als even waardevol. Ik hoef hopelijk voorlopig nog niet bang te zijn dat ik geen bijrijder voor een MX-5 clubrit kan vinden. Want die zetel is uiteraard gereserveerd voor mijn grootste auto-maat. Zo zie je maar weer... Autorijden is net als het bedrijven van de liefde: een spel van verleiding, passie en beleving. Boven de wettelijk toegestane minimumleeftijd onbegrensd genieten voor de rest van je leven, ongeacht je leeftijd!

Tot slot wil ik vanaf deze plek iedereen die deze komende zomerperiode op pad gaat, mét of zonder MX-5, aanbevelen om van iedere kilometer te genieten. En om vooral weer heelhuids en veilig terug te keren!

Rody

